

Svjetsko studentsko natjecanje iz međunarodnog trgovačkog prava i prava međunarodne trgovačke arbitraže

Sve je počelo krajem mjeseca rujna 2006. kada su nas šest, ponosnih budućih moštavaca, izabrali za ekipu Pravnog fakulteta iz Zagreba za predstojeći, četrnaesti, Willem C. Vis international arbitration moot. Iva Basarić, Višeslav Križić, Marko Mečar, Marko Lovrić, Marija Pretrović i moja malenkost, imali smo tu čast nastaviti tradiciju odličnih rezultata koje naš fakultet, godinu za godinom, postiže na ovom, najcjenjenijem natjecanju studenata prava. Na tom početku nismo znali što nas čeka, ali bilo je to šest mjeseci čitanja, pisanja, znanja, vikenda na faksu, kasnonoćnih odlazaka kući, veselja, zabave, smijeha, suza, dvojbi...iskustvo koje ne stane u jedan tekst, niti se može opisati, iskustvo koje naprosto morate doživjeti.

Sve je počelo 6. listopada kada je problem za ovogodišnje natjecanje stavljen na web stranicu. Nadležnost arbitražnog suda, patološke arbitražne klauzule, razvodne kutije, osigurači, materijalni nedostaci robe, oslobođenje odgovornosti; to su stvari kojima ćemo se baviti sljedećih šest mjeseci.

Prva dva mjeseca pisali smo podnesak za tužitelja; ovo je faza u kojoj je najvažnije naučiti kako se koristiti pravnim izvorima, kako čitati sudsku i arbitražnu praksu, kako tumačiti autoritete koji tumače Bečku konvenciju o međunarodnoj prodaji robe, kako napisati suvisao pravni silogizam, itd. Dan po dan, slučaj po slučaj, razvijali smo pravnu argumentaciju našeg tužitelja. Napokon je došao i taj dan slanja podneska organizatorima u Beč – poslano, gotovo!

Par dana odmora dok ne stigne podnesak za tužitelja neke druge ekipe na kojeg ćemo pisati odgovor u našem podnesku za tuženika. Dobili smo podnesak Sveučilišta iz Indonezije. Sad kad smo naučili osnove pravnog pisanja kod podneska za tužitelja, te sposobnosti smo nastavili razvijati u podnesku za tuženika; kako tumačiti iste činjenice sebi u korist, kako sudsku presudu koju smo koristili u korist tužitelja interpretirati u korist tuženika, kako se obraniti od činjenica koje nam idu na štetu, itd.

I opet, dan po dan, Božić, Nova godina, nervoza, poslano, gotovo! Sada je sljedilo nešto potpuno novo, pripreme za usmeni dio natjecanja. Izabrali smo Ivu i Višeslava kao govornike i u pripremama ih nismo nimalo štedjeli. Svaki dan isti govor ispočetka, i onda ponovo, i ponovo, i ponovo. Nakon povratka s priprema iz New Yorka ugostili smo moštavce sa Sveučilišta Murdooch iz Australije i naše kolege iz Rijeke. I tako je, ročište po ročište, došao i dan odlaska u Beč. Prvu večer svečano otvorenje, domjenak i neobavezno druženje sa svima koje smo do tada upoznali; posebno smo se veselili susretu s našim domaćinima iz New Yorka, curama s Touro Law School. Sljedeći dan prvo ročište – dvije

studentice sa Sveučilišta iz Indonezije; odlični tribunal, odlično ročište, odlični bodovi. Drugi dan – Sveučilište iz Texasa (oni su odgovarali na naš podnesak za tužitelja); treći dan – Cardozo Law School iz New Yorka; četvrti dan - Ramaiah College of Law iz Indije. Par sati nakon zadnjeg ročišta započinje objava rezultata. 32 ekipe koje su skupile najviše bodova kroz prethodna četiri ročišta idu u šesnaestinu finala. Par za parom, a nigdje Zagreb. I onda «University of Wisconsin as the Claimant goes against... University of Zagreb»!!! Urlici, skakanje, smijeh, suze...idemo dalje!!! Sljedeći dan je trajao beskonačno. Rano ujutro ročište s Wisconsinom.

Nakon završetka svi se upućuju u potkrovlje gdje je objava rezultata. Problem je što se objavljuju rezultati tek kad je gotovo i drugo ročište s kojim ste u paru. Ove rezultate smo čekali gotovo pola sata, najdužih pola sata ikad. Ali, za «and the winner is – Zagreb!» je vrijedilo!! Totalno ludilo! Ali nema vremena za odmor, za par sati je sljedeće ročište. U osmini finala smo se sastali s Kopenhagenom. Ove rezultate smo čekali svega par minuta, ali je ishod bio isti – Zagreb wins! Sljedeća stanica – Harvard. I kad mislite da bolje ne možete, uspijete dati još malo više. Govornica za Harvard je bila retorički savršena, ali nije bilo dovoljno. Kad su i treći put taj dan izrekli to divno ime – Zagreb, našoj sreći nije bilo kraja! Oduševljenje, skakanje, pomalo i šok, idemo u sljedeći dan, idemo u polufinale! Nešto je bilo u zraku taj sljedeći dan, nešto sudbonosno.

Zagreb je zadnje dvije godine zapeo u polufinalu, htjeli smo prekinuti to prokletstvo većeg mjesta, ali vas nekako podsvjesno i progoni. S druge strane bila je ekipa iz Beograda; ista škola, isti argumenti, kao da se borite protiv sebe samih. Ovo je bilo daleko najteže ročište i kad je bilo gotovo, teško je bilo reći tko će pobijediti. I onda opet dugo i naporno iščekivanje. Napokon predsjednik tribunala uzima riječ. Nakon dugog govora kako je bilo teško donijeti odluku, pohvaljuje govornicu beogradske ekipe, je li to dobro ili loše? I onda «But we decided that the winner is Zagreb»!!!! Nevjerojatno, nevjerojatno, u finalu smo! Prvi put u povijesti fakulteta naš tim će govoriti na pozornici pred tisuću i dvjesto ljudi, u finalu!

Dvorana u kojoj se održava finale, a kasnije i završni banket, je ogromna. Došao je i taj trenutak; Zagreb s jedne, Freiburg s druge strane. Nakon ročišta Iva i Višeslav silaze, to je to, sigurno smo pobijedili, 99%. Dva sata banketa bila su beskonačna, Iva je u međuvremenu dobila Honourable mention for individual speaker. I onda napokon proglašenje. Beskonačan uvod, podijeljena odluka 2:1 za...Freiburg. Nevjerica i šok. Freiburga se penje na pozornicu, ali je pljesak već stao. I onda pozivaju nas, cijela dvorana se diže na noge, pljesak, povici...svaka sekunda u posljednjih šest mjeseci je vrijedila tog trenutka, naša satisfakcija je bila potpuna, skoro.

Ne može se reći da nismo bili razočarani, jer bili smo tako blizu, ali smo stvarnu veličinu svog uspjeha shvatili kad nas je delegacija bivših mootavaca i profesora dočekala na kolodvoru, i kad je naš uspjeh naknadno bio medijski vrlo popraćen. Veliko, veliko hvala svima koji su nas pratili i pomagali nam, a posebno našim trenerima Nini Tepeš i Davoru Babiću. Sad, kad se prašina slegnula, idemo dalje s našim obavezama, a sobu 20 u Čirilometodskoj prepuštamo nekim novim klincima, novim pobjednicima...